

IPOLYSÁGI KOPOGTATÓ

Az Ipolysági Református Egyházközség értesítő lapja 11. évf. 2014/2

TEPLOMSZENTELES

Örömnpra ébredhettünk 2014 szeptember 28-án. Végre megvalósulhatott az álmuk, Isten segedelmével elkészülhetett az oly rég óhajtott gyülekezeti központ, s templomszentelésre gyűlhetett össze az ünneplő gyülekezet. Hosszú, borús, szeles időszak után a nap is újra kisütött ezen a hétvégén, talán, hogy a templomból kirekedt ünneplő sereg is sütkérezhessen az Isten irántunk való szeretetében.

Végre elérkezett az idő, délután két órakor a ipolysági Musica Aurea Vegyeskar éneke mellett vonultak be a lelkészek az új templomba, majd felhangozhatott a zoltár: Tebenned bízunk eleitől fogva...

Lelkészünk, Izsmán Jónás köszöntötte a mintegy 450-500 egybegyűltet: "Kedves egybegyűlt ünneplő gyülekezet! Köszönjük, szépen, hogy együtt ünnepelnek velünk ezen a szép és csodálatos napon amikor az ipolysági református gyülekezetnek egy nagy álma valósulhatott meg és áldhatja az ő Istenét, hogy ez a kicsiny a történelem viharaiiban sokat szenvedett gyülekezet megérhette az Istennek azt a csodáját, hogy egy csodálatos templomban dicsérheti a mindenható Istent. Köszönjük, hogy velünk ünnepelnek, és adjunk hálát Urunknak ezért és énekeljük a 65 zoltár első három versszakát."

Az ének után Kiss Pál, a Barsi Egyházmegye esperese olvasta fel Nehémiás könyvének 2,1-8 verseit, majd Szűcs Zolán, az amerikai Kálvin Egyházkerület nyugalmazott püspöke mondott hálaadó imádságot:

Mindenható Isten, kegyelmes édes Atyánk, mi a te gyarló és itt ott bizony tévelygő néped elébed jövünk ma, hogy megköszönjük azt a véghetetlen kegyelmet, gondoskodást, szeretetet amivel bennünketkörül vettél, hogy megköszönjük Tenéked a mi hit őseink bizonyágtételét akik bizony sokan életüket adták azért, hogy mi még itt lehessünk és a tiéd lehessünk. De engedd meg kegyelmes édes Atyánk, hogy ezen a napon különösképpen

megköszönjük Tenéked az Ipoly-menti, Ipoly-völgyi tiéid, testvéreink hűséges szolgálatát. Mindazokét akik évszázadokon keresztül előttünk voltak itt és hűek maradtak tehozzád. Megköszönjük mindazoknak a munkáját, szolgálatát akik elkezdték a te házad építését éppen úgy mint a választott néped Jeruzsálemben. Hálát adunk néked Istenünk, hogy adtál egyházi vezetőket, gondnokokat, gyermekeidet, híveket, tiéidet, ebben a hitközösségben is. Akik erejük felett áldozva meg akarták valósítani azt az álmod, hogy a te dicsőségedre, a te igéd hirdetésére hajlékot építsenek. Kegyelmes édesatyánk, írd fel az ő nevüket az életnek könyvébe. Hiszen hűségesen, becsülettel szolgáltak téged és minket, és az egyházadat a Krisztus testét ők. Halld a mi hála rebegésünket mindezekért és különösképpen azért, hogy ez az álom valóra vált, hogy itt lehetünk, a te házad felszentelésére, dedikálására, hogy megvallhatjuk, hogy Te vagy a mi Istenünk és mi próbálunk és nagyon keményen próbálunk a te néped lenni hűséggel. Halld a mi hála rebegésünket, nem a mi érdemeinkért hiszen olyanok nincsenek. Hanem a mi kegyelmes megváltó Krisztusunk nagy nevében kérünk, hallgass meg minket szeretettel az Ő érdeméért. Ámen.

A 380-ik énekünk 7. versének eléneklése után Fazekas Lászlónak, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökének igehirdetése következett:

Örvendezz Istennek ó te egész föld! Éneklejétek az ő nevének dicsőségét dicsőítsétek az ő dicséretét. Mondjátok az Istennek mily csodálatosak a te műveid. Az egész föld leborul Te előtted énekel Neked, énekli a Te nevedet. Jöjjetek és lássátok az Istennek dolgait, csodálatosak az ő cselekedetei az emberek fiai előtt. Ámen.

Ünneplő keresztyén gyülekezet kedves Testvéreim, Istennek igéjét olvasom amely írva van Nehémiás 2,17 versében ahol Nehémiás így szól a néphez: „Jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyaláztatul.”

Főtiszteletű püspök úr, nagytiszteletű esperes urak, nagytiszteletű lelkésztestvérek, polgármester úr, államtitkár ár, gondnok, presbiter testvérek, ve'adóstojná sestra farárka evanjelickej cirkvi augsburského vyznania. Ünneplő keresztyén gyülekezet. Meg kell mondanom, hogy nem örülök, hanem ujjong bennem a lélek, és azt hiszem, hogy ezzel mindannyian így vagyunk akik most itt jelen lehetünk az ipolysági református gyülekezet gyülekezeti központjának, templomának, parókiájának a szentelési ünnepségén. Igazi szentelés ez.

Templomszentelés. Megvallom őszintén ebben még nem volt részem. Bár ez az épület is ugyanolyan anyagokból készült mint bármely más ház, de más a rendeltetése és ezért fontos az, hogy mi templomszentelésen vagyunk együtt. Mert Isten ipolysági választott népének a különválasztott helye ez egy elválasztott hely, egy megszentelt hely, mert itt Isten népe szembesülhet Isten kijelentésével. Már maga ennek az egésznek a léte ez a gyönyörűen megmunkált épület hirdeti az Isten dicsőségét, azt, amit ő oly sokszor kijelentett nekünk a szentírásban, hogy nem hagylak el titeket, el nem távozom tőled sőt erős kézzel támogatlak benneteket. S ilyenkor mindig rádöbben az ember, hogy mennyire igaz az Isten kijelentése, mennyire igaz az amit ő mond nekünk és mi olyan gyarlók vagyunk hogy oly sokszor oly nehezen hisszük ezt el. Régóta gondolataimban forgott már az, hogy milyen ige is lesz alkalmas erre a templomszentelésre. És ez az ige kavargott bennem amikor Izrael népe nagyon nagy történelmi hányattatáson keresztül megy és ér oda, hogy végre megépítik Izrael kőfalát és ezzel együtt megépítik az ő templomukat is. A romokban heverő kőfalat, a romos templomot és új élet kezdődik. És ez fényt vetít arra, hogy a mindenkori ember számára mennyi sokat jelent a templom. Otthont ad, jelenti a szabadságot, életet, sorsunk rendeződését és beágyazottságot egy helyre amit szülőföldnek nevezhetünk. És én úgy gondolom, hogy nektek ipolysági szent gyülekezet szintén hasonlót jelent ez a templom. Ennek a falai, az a munka amelyik el lett végezve, ahogy téglát téglára raktatok ahogy az építőanyagot egybehordtátok, ahogy vigyázó tekintettel ügyeltetek arra, hogy minden ékes és jó renddel legyen.

A felolvasott ige amely elég hosszú igeszakasz Nehémiás könyvéből a fogság utáni kort állítja elénk. Amikor Izrael nagyon nehéz évtizedeken ment keresztül. És látta birodalmak keletkezését és látta birodalmak lehanyatlását. Szembesült királyokkal Nabukodonozorral, Czírussal, Dáriusszal vagy Artaxerxesszel és a nagy királyok történelmet formáltak. És mégis e nagy történelmi események útján ott van egy keskeny út az Isten népének az útja. És ez egy igazi történelem. És testvéreim itt Ipolyságon is történelem íródott. És történelem íródik. Ott van egy nép szétszóródva, de reménységgel. Maradandó város és házak nélkül. És elindulnak vissza a fogságból, hogy hazát találjanak. A régi elveszettet megtalálni, a leromboltat felépíteni. És ehhez nagyon sok segítséget kaptak, azért mert Isten egyengeti az útjukat. Amikor Izrael népét fogságra vitték akkor a legvégső pont az elkeseredésükben az volt amikor azt mondták, hogy hegedűinket akasszuk fűzfára. És erre jön Czírus és szinte egy nap alatt, egy éjszaka alatt elfoglalja Babilóniát, és azt mondja a népnek, hogy menjetek haza. És elindulnak ötvenezren vissza őseik földjére. És ott van Ezsdrás aki buzdítja őket, sőt komoly törvényekkel is igazgatja. Aztán Haggeus aki elkezd korholni őket amikor már a hazaérkezettek inkább saját házaikkal törődnek és azt mondja, a házaikat már szépek, de mi van az Isten házával. És jön Nehémi-

ás körülbelül Krisztus előtt 45-ben és otthagyva a főpohárnoki tisztet hazatért. Vigasztal és buzdít: Jertek építsük meg Jeruzsálem kőfalát! Vajon tudatosítjuk-e azt, hogy világunkban a nagy történelmi és politikai történések mellett mennyire fontos egy gyülekezetnek az építő munkája. Mennyire fontos az, hogy ti Ipolyságon 2008-ban kimondtátok, hogy: Jertek és építsük meg templomunkat. Fontos és felettébb értékteremtő, hogy voltak elszánt emberek. Gyülekezeti tagok, presbitérium, gondnok akik tudom sajátjukat is képesek voltak odaáldozni itt a munka előrehaladása során. És nagy kegyelmű ajándék az is, hogy voltak olyanok, akik hatalommal bírtak és hatalommal a kezükben tudtak segíteni. Éppen úgy mint Nehémiás korában Artaxerxész vagy más néven Artakhsaszjá aki azt mondta Nehémiásnak: Rendben van, menj. És adok melléd katonákat, adok neked menlevelet. És ezek az emberek Isten gondolatainak és az Isten akaratának a befogadóivá váltak és így tudtak támogatni. Meg szeretném, de bizonyára meg is lesz említve, hogy kik voltak azok akik támogatást adtak ahhoz, hogy az ipolysági gyülekezetnek egy ilyen szép központja legyen. Akár Magyarország kormányát, akár külföldi segítség szervezeteket említünk, vagy itt helyben Ipolyságon mindazokat akik segítettek. Az önkormányzatot és minden egyes szorgos kezét minden egyes segítő indulatot. És testvéreim ezért ujjong bennem a lélek amikor egy akarattal készül valami akkor az egy akaratnak megvan a gyümölcse. Vegyük hát észre, hogy minden érettünk van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségesse tegye az Isten dicsőségére. És most hogy ez a gyönyörű templom, gyönyörű gyülekezeti központ itt van és itt ülhetünk, itt lehetünk azt is fel kell fedezni, hogy minden ilyen lépés segít nemcsak Isten népének, de egyáltalán a népnek magára találásában. Egyre több hír van arról hogy a keresztyénség az addormentóját éli most. A múltban arról volt szó, hogy lassan-lassan elhal minden hit és nem lesz többé szükség az Istenre. Visszaemlékszem, szomorú dolog, a húsvét alkalmával amikor öntözködni járnak a férfiak unokatestvéreink odajöttek hozzánk három nagy testvérem van. Locsolkodtak, utána leültünk, beszélgettünk. És az egyik azt mondta édesapámnak, akit Isten négy évi orosz fogságból hozott haza, hogy Laci bátyja nemsokára Lenint, fogják úgy dicsőíteni mint Jézust. Az Isten nem jelent ki semmit véletlenül. Ez egy örökkévaló ház. Ami szilárd alapokra épült, nem fővényre, nem homokra! És hol vannak már a királyok és hol vannak a császárok, és hol vannak akik önmagukat dicsőítették? És az Isten népe viszont jelen van ezen a világon és kell, hogy a föld sőjává és világosságává legyen. És akkor, amikor egy nép egy ilyen központ köré gyülekezik. Egy központban, egy templomban, egy megszentelt helyen keresi az Isten akaratát akkor ott azt mondjuk, hogy élet van. És az élet élni akar. És én úgy hiszem testvéreim, hogy itt lesz lehetősége, lesz lehetőség nektek ipolysági református gyülekezetnek de a környék reformátusainak összejönni. Isten ígéjére figyelni. Lesz lehetőség a fiataloknak

keresni az Isten akaratát amikor dűl bennűnk, dűl bennűnk nagyon sok minden és az ellenállás indulata ott van bennűnk, hogy mit akar az Isten.  s lesz lehetőség azokkal a kis gyermekekkel foglalkozni akiknek a szívébe el kell csőpőgtetni az evangélium üzenetét. Mi nem vagyunk egyedűl ebben a világban.  s lehetőség van arra, hogy mi  ntudatosodjunk, magyar református keresztyének tudjuk, hogy mi kik vagyunk és hova tartozunk.  s  n  gy gondolom, hogy mindez ami most itt tőrt nik ebbe az irányba mutat. Mert nagy bajok vannak. Olyan nagy az erkőlcsi romlás. Sokszor észre sem vesszűk, hogy milyen sűllyed s van, milyen nagy szakadék felé megy a világ. Annyira meghidegűl a szeretet. A pénz eluralkodik mindenűtt. Az értékek devalv lődnak.  s egyre jobban elő-t rbe kerűl egy individualista életforma amely csak magával tőrődik. Mindezek olyan rések  letűnk falán amiket ha nem vesszűnk komolyan az ellenség megt p z bennűnket. Nagyon sok k r t látjuk ennek. Csak járjunk nyitott szemmel és észreveesszűk azt hogy az élet pusztul. Az az élet amit oly nagyon szeretnénk magunkénak mondani.  s akkor amikor egy gyűlekezet templomot épít akkor egyértelművé válik az, hogy r  akar állni Isten által kijelőlt útra. Ilyenkor egy gyűlekezet az életre mond igent. Ennek is van egy kis tornya. talán csak egy kis hegy és ott van rajta egy csillag és az  g felé mutat. Isten felé és az élet felé.  s az ipolysági gyűlekezet az életet választotta a jővőt választotta. Odaadó munkával, adakozással, kitartással, szeretettel dolgoztak.  s ez az  pűlet vagy ez a komplexum nem más mint az élet kőfal nak az építése. Hogy ne legyűnk gyal zatul hanem az tőrt nhessen velűnk amit az Isten elrendelt felőlűnk, hogy elénk adta a életet és a halált. Válasszuk az életet. Hogy legyűnk Isten kedves népe, akiben ő győnyőrkődik. Ebben a szolgálatban teljesedjék ki a ti életetek és ebben a szolgálatban áldjon meg Isten benneteket és mindannyiunkat. Gyertek im dkozszunk.

Őrökk  v lő Istenűnk, mennyi Édesatyánk k rűnk hallgasd meg a kőnyőrg st, amelyben a Te szolgád kőnyőrőg Teneked a Te népeddel, a Te népedért és a Te templomod rt, azért a hajl k rt amelyben ma előszőr emeli kezét és szívét Tehozzád, hogy fogadd ezt el Te magadnak. Szenteld meg ezt és ebben a tan tő szívét és sz j t és egyben mindazokat akiket Te magadnak kiválasztottál.  s miután ez Neked lett emelve tőltsd be Szent Lelked világosságával, hogy itt a Te Igéd, a Te  g reteid és a Te parancsolataid, mindenkor híven és tisztán hirdettessenek Jézus Krisztusnak a Te egyszűlőtt Fiadnak neve és élete és keresztye magasztaltassék a kegyelemnek és az őrők életnek kűtfeje buzogjon bőséggel és elégítse meg a szomjűhőző lelkeket. Add, hogy itt a hitetlenek hitet, a kevélyek alázatosságot tanuljanak, a vakok szeműk vil g t, a bűnősbők bűneiknek bocsánatát, a fájdalmas szívek vigasztal sukat, a h borgő lelkek b kess gűket

találják meg a Te nevedben és a Te igédben. Áraszd ki a te Lelkednek megszentelő erejét a Te egész anyaszentegyházadra, az egész világon, hogy legyen élő, hű és igaz. És áldd meg az egyházban azokat akik a kicsinyek dajkálásával, a te szegényeidnek vigasztalásával, a Te eltévedt juhaidnak felkeresésével Téged szolgálnak. És áldd meg a Te háznak őrállóit, elöljáróit, jótevőit, akik építik ennek falait, erősítik kerítését, védelmezik törvényeit. Áldd meg kérünk országotunkat, nemzetünket. Őrizd meg békességünket. És áldd meg ezt a népet mely Neked szenteli ezt a hajlékot. Áldd meg ennek elöljáróit, véneit, lelkipásztorát, gondviselőit, szolgálóit, a kezeket melyek ezt a hajlékot építették. Amint megáldottad a filléreket és talentumokká változtattad. Jusson el hozzád még könyörgésünk a szenvedőkért, a gyászban járókért, az özvegyekért és árvákért. Fogadd kegyelmesen kérünk a mi imádságunkat, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében, akinek Veled Atyánk és a Szent Lélekkel legyen örökkévaló hála, dicséret és magasztalás. Mi Atyánk...

Mindezeknek utána, az Atya, Fiú, Szentlélek, teljes szentháromság, egy örök és igaz Isten áldja meg és szentelje meg ezt a templomot. Áldja meg itt igéjének hirdetését és hallgatását. Igéje hirdetőjét és hallgatóit. Bánatosoknak adjon vigasztalást, erőtleneknek erőt, reményteleneknek reménységet. Bűnbánóknak bocsánatot, örvendezőknek áldást. Az Atya, Fiú, Szentlélek, teljes szentháromság, egy örök és igaz Isten áldjon meg és őrizzen meg téged Ipolysági Református Keresztyén Gyülekezetet. Áldjon meg otthonodban és templomodban, munkádban és ünneplésedben, könnyhullatásodban és reménységedben, családotban és utódaidban, nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen.

Az áldás után Trevalecz László Testvérünk szavalta el, az erre az alkalomra írt versét:

Templomunk felszentelésére

Nagy napra virradtunk, teljesült az álmunk.
Elkészült templomunk, amit oly rég vártunk.
Gyülekezetünknek a legnagyobb vágya,
Ez volt és teljesült, az Istennek hála.

Nagy összefogással, segítségnyújtással,
Pár éven keresztül Isten áldásával,
Sikerült az álmat valóra váltani,
Templomunk ajtaját mai nap kitárni.

Köszönet és hála, hogy ezt is megéltük.
Éveken át bízunk, hittünk és reméltük,
Szerény kéréseink meghallgatást nyernek,
S lám, szívét nyitottuk nagyon sok embernek.

Sok-sok ismeretlen segített mi rajtunk,
Önzetlen tettükért köszönetet mondunk.
Segítség érkezett belföldről-külföldről,
Szervezetektől és gyülekezetektől.

Számtalan köszönet illeti azokat,
Akik szívből adták adományait.
Mindezek felett is áldja Isten őket,
Adjon nekik hitet, erőt, egészséget!

Isten házának ma szentelését tartjuk.
Dicsőítsük Istent, áldjuk, magasztaljuk!
Háladalt zengjünk ma, s mondjunk köszönetet,
Hogy ily nagy munkában megsegített minket.

Köszönet és hála ezért a szép napért,
Számunkra áldásos, magasztos ünnepért.
Kölcsönös szeretet tartson egybe minket,
Ápoljuk, s őrizzük keresztyén hitünket.

Dicsőség az Atya, Fiú, Szentléleknek,
Ki templomot adott gyülekezetünknek,
Ahol erősödve lélekben és hitben,
Imádkozhatjuk Istent örök szeretetben.

Elkészült az Úrnak e méltó lakhelye,
Hol kegyelem árad. Jézus szeretete:
Öleli át lelkünk, tölti be szívünket.
Köszönjük Istenem e csodás ünnepet.

Háladalunk zengjen az Úr templomában,
Az örök igazság legősibb várában.
Szentlélek Úr Isten, alázattal kérünk,
Áldjad meg templomunk, s a mi egész éltünk!

Az Úr kegyelmével éljük meg a hitünk,
S az Ő szeretete legyen mindig velünk.
Lelkipásztorunknak gondja legyen rája,
Hogy gyarapodjék a gyülekezet nyája.

Felszentelt templomunk szeretettel várja
Azokat, akik még nem találtak rája:
Jézus Krisztusra, az örök igazságra,
Szívekben lakozó Isten nagy titkára.

Hitünk erőssége szólítsa meg őket,
A még mindig oly nagy távolban levőket.
Adja Isten, hogy az évek hosszú során,
Sok ember kopogjon templomunk ajtaján.

Áldás, békesség!
Istené a dicsőség!

A vers után Izsmán Jónás szólt a helyi gyülekezet történetéről: Az lenne a tisztem, hogy az Ipolysági gyülekezetnek a történetét mondjam el, s a legszívesebben azt mondanám, hogy kedves presbiter testvérek, hozzátok azokat a jó vaskos krónikákat, akkor mi most azt fellapozzuk, s elkezdjük olvasni. Kedves kibocsájtandó teológusok elnézésekért kérem, hogy még pár napig kell várnotok arra, hogy a palástot felvegyétek, de az Ipolysági gyülekezet történetét el kell mondanom. Sajnos ezt nem tehetem. Ugyanis mint kezdetben volt említettem a gyülekezet a világ történelmi viharai közepette elég sokszor inséges időkbe keveredett. Engedjék meg, hogy azzal az igével kezdjem az ipolysági gyülekezet történetéről szóló beszámolómat, amit az alapkövetétnél is idéztem: „Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az Úr az Isten. Állhatatos Isten ő, aki hűségesen megtartja szövetségét ezer nemzedéken át is, azok iránt, akik szeretik őt és megtartják parancsolatait.” 5 Mózes 7,9

Az ipolysági reformátusságról többszörösen is elmondható, hogy Isten kegyelme tartotta meg ezt a nyáját. Nem is tudok én most másról szólni csak az Isten kegyelméről, meg az Ő hatalmáról. Mert nem is tudjuk elképzelni azt, hogy milyen nagy csoda az, hogy Ipolyságon most egy református gyülekezet van. Igaz, hogy nem vagyunk olyan sokan. De vagyunk. És hiszem, hogy Istennek nagyon nagy terve van az ipolysági reformátusokkal, de nem csak a reformátusokkal, hanem a város többi lakosával is. Hisz ha nem így lenne, akkor ez

a gyülekezet nem próbáltatott volna meg annyira. E kicsiny nyáj a történelem viharaitól oly annyira megnyirbáltatott, hogy többször meg is szűnt létezni. De Isten időről időre gondoskodott arról, hogy megmutassa hatalmát ebben a kisvárosban. Mindig hívott el embereket, akiknek szívében felgyúlt az Isten iránti vágy és az iránta való bizalom. Egyedül Istenben van a mi megtartatásunk és Istenben van a mi jövőnknek a záloga is. Kereshetjük mi sok helyen, akár a politikában, akár a gazdaságban meg egyéb helyeken. De a megtartatásunk az Istennél van. Tőle kell kikérni. Aztán Ő küld olyan politikusokat, meg teremt olyan gazdasági helyzetet, ill. hadd fogalmazzam így: áldást, hogy megtartatunk és erősekké válunk.

Hiszem, hogy nem véletlenül próbáltatott meg annyira az idők folyamán az ipolysági reformátusság. Hiszem, hogy Istennek terve van az Ipolyságikkal. Ha pedig az Isten jót gondolt rólunk, akkor az általában úgy van, hogy az ellenség előtte nagyon, de nagyon kitombolja magát, hátha eltávolodunk Istentől és az Isten által kínált áldástól. Valahogy úgy, mint amikor Jézus egy hajón Gadara partjai felé tart. Mit is olvashatunk az igében? Jézus szépen levetkőzött és napsütésben a hajón ott ment tovább Gadara partjai felé... Nem ezt olvassuk! Azt olvassuk, hogy hatalmas vihar keletkezett és majdnem elsüllyedt a hajó. A tanítványok nem is tudtak mit tenni. Hányszor érezhették így magukat az ipolysági reformátusok is. Az ellenreformációkor, a kitelepítéskor, a szocialista rendszer vallásellenességekor. De Jézus „ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett”. Mt 8,26 És érdekes: Aznap lett új élete a Gadarainak. Annak az embernek akiről mindenki lemondott. Annak az embernek aki elől mindenki menekült. De Jézus felé tartott...

Hiszem, hogy az ipolysági reformátusság sem szenvedett véletlenül a történelem viharaiiban. Jézus közeleg és szabadulást kíván adni a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását. Egy új életet, örök életet akar adni minden ipolyságinak.

Mint mondtam is a történelem viharaiiban nagyon megpróbáltatott az ipolysági reformátusság, így a múltból nem nagyon maradt vissza emlékünknél, hiszen ezek elvesztek. Volt egy olyan adat, hogy volt egy gályarab prédikátorunk. Szecsei János sági református lelkészt vitték gályarabságra, ám Itáliában a Theatei börtönben meghalt. Büszkék is lehetnének rá ill. vagyunk rá, csak nem Ipolysági hanem Gyórsági. Tehát nincs gályarab prédikátorunk.

Az első dátumot amit fel tudtam fedezni az 1838. Egy szomorú esemény folytán, akkor volt a nagy dunai árvíz, és Szigetmonostor szinte összes házát, így a parókiáját is elvitte a víz, s a lelkész látva, hogy mennyire meg van terhelve Szigetmonostor lakossága, nem akart ott gyűjteni, hanem a környező gyülekezetekbe járt ígét hirdetni és adományt gyűjteni. Így vitte az ipolyságiak adományát is.

1900 májusában Zanoletti bíró vezetésével Ipolyság mezőnagyközség tanácsa elhatározza egy telek eladását a két protestáns gyülekezetnek közös templom építésére. Az alapkőletételre 1904-ben, a templomszentelésre 1906-ban volt. Ez a mostani evangélikus templom. Amikor idekerültem, még akkor is sok találgatás volt, hogy akkor ez mennyire evangélikus és mennyire református. Reformátusok azt mondták, hogy református; az evangélikus pedig azt, hogy evangélikus. Én úgy hiszem, hogy a jó Isten már akkor eltervezte, hogy az ipolysági reformátusoknak egyszer egy ilyen szép templomot kell építeniük. Éppen ezért rátaláltam a korabeli Honti Lapokra, ami újság formájában már nem is volt meg, csak dián. Hála Istennek részletesen leírták a templomszentelés mentetét. Minden kollégát buzdítok, hogy írjanak minden eseményről, mert ki tudja, hogy gyülekezetünkbe mi fog történni, és aztán a szegény jövődöbeli nemzedék nem fogja megtalálni a történelmi adatokat, hogy mi is volt a gyülekezetben. Tehát a templomszentelésről részletesen írtak. Egy bizonyos, hogy evangélikus püspök szentelte fel a templomot. Református püspökről, ill. református résztvevőkről nem írnak az újságok. De az Istennek más terve volt velünk és íme átélhetünk egy nagy csodát hogy most ez a parányi kis gyülekezet, abban az időben, amikor mindenki arról beszél, hogy szűnnek meg a gyülekezetek, hogy öregsziünk, és Ipolyságon mégis vannak olyan emberek akik azt mondják, hogy: Hogyhogy öregsziünk? Nem öregsziünk. Menjünk és csináljuk a dolgunkat. Nem azt kérdezik, hogy mit hogyan nem lehet csinálni, hanem azt, hogy mit hogyan lehetne csinálni. És ez nagyon fontos, nemcsak gyülekezetünk életében, de magyarságunk életében is, hogy nem sajnálkozni kell, mert a magyar ember ugyebár nagyon-nagyon jól tud sajnálkozni. A jó Isten amikor megteremtette a magyar embert akkor a sajnálkozásból kétszeres adagot adott. Tenni is lehet és tenni is kell. Nem azt kell nézni, hogy mi volt a múltban, hanem: Emberek nekünk van egy mindenható Istenünk. Fel kell reá nézni és várni az ő vezetését és tanácsát, hogy: Uram mit akarsz? És ha ezt cselekedjük akkor az Isten fog minket vezetni és nem a sajnálkozásba fogunk belemerülni, hanem a mindenható Istent fogjuk dicsérni és áldani, hogy milyen áldásokon keresztül vezetett bennünket. Képzeld el, csak hogy mi lett volna akkor, ha az lett volna, hogy amikor újra megalakul ez a gyülekezet felkutatták azt, hogy mi volt a gyülekezet története és akkor írunk egy könyvet, kiadjuk és siránkozunk és mindenkire mutogatunk. Ezért, ezért mentünk tönkre. Nem ismerős? Lehet, hogy nem gyülekezetre mutogatnak, hanem egy másik emberre, hogy az miatt nem lehetek ez vagy az. Az Istenre kell nézni és ő megáld bennünket. Mert mint mondtam, most 108 évvel később mi is templomot szentelhetünk. Az ipolysági reformátusok nagyon nagyon megpróbáltattak. 1944 decemberében az egyházi felsőbbség elhelyezi Kossár András helybéli lelkészt, így a gyülekezetet az ipolypásztói, hontfüzesgyarmati ill. a bori gyülekezetekből gondozzák, ám a

szocialista rendszer vallásellenessége miatt 1969 augusztusában ez is leállt.

Istenünk szándéka azonban úgy látszik, nem egyezett a földi hatalmak szándékaival, hiszen 1990-ben egy fiatalembert Ábrahám Kornélt arra indítja, hogy a szívében vágy ébredjen arra, hogy újra egy református gyülekezet legyen itt Ipolyságon és felkeresi Kuczy Lajos Testvérünket, aki ezt a kihívást és missziót vállalja, és ennek köszönhetően 1991 február 3-án Ipolyságon, újra istentisztelet van, majd 1992-ben családjával ide költözik Ipolyságra.

A gyülekezet 2000-ben telket vásárolt egy kis templom és parókia építésére.

2004 novemberében -mivel Kuczy Lajos elköltözött – a zsinat engem mint ötödéves teológust helyezi ki Ipolyságra. Mivel a gyülekezet sem parókiával sem templommal nem rendelkezett, így Oros Zoltán jelenlegi gondnokunk adott szállást vállalkozása tetőterében. Egy szobát lakhatásra, plusz egy szobát bibliaórák megtartására, egy éves időtartalommal, hogy aztán valamit kell keresni, meg kell oldani a helyzetet. Én örülök, hogy az optikusoknál máshogy fognak ezek az éves kerekék. Látni is rajta, hogy még milyen fiatalos, még mindig olyan üde és friss meg fiatal. Ugyanis ez az egy év nála 2004 novemberétől 2012 szeptemberéig tartott. Nagyon rövid egy évecskére befogadott bennünket és mivel vállalkozó ezért neki is kell, hogy nyeresége legyen, nehogy esetleg pletykák kerüljenek, éppen ezért én most az engedélyed nélkül elárulom, hogy milyen nagy terhet rakott erre az ipolysági gyülekezetre. Mint vállalkozó az ipolysági gyülekezetnek a szállásért ill. a rezsierőért ki kellett fizetni 0 € 0 centet. Én nem tudom, hogy hogyan bírtuk ezt kifizetni minden hónapban. Azért gondolom, hogy a többi gyülekezet is örülne ha ennyi lenne a rezsije. Milyen jó lenne: Jönne a gázszámla 0 € 0 cent. Jönne a villanyszámla: 0 € 0 cent. Lehet így is gazdag az ember. Mert az Isten megáldja és köszönöm szépen drága gondnok uram, hogy ennyire gondod volt és gondod van erre a gyülekezetre és kívánom, hogy a mi hatalmas Istenünk továbbra is erősen áldja meg Te és családod életét hisz nem kis áldozatot hoztál a gyülekezetért.

Aztán 2008-ban elkezdődött az építkezés és szintén Oros Zoltánnak köszönöm meg, hogy a kezdettől fogva felügyelte és vezette az építkezés menetét. Illetve köszönöm az ipolysági gyülekezetnek az önfeláldozó segítségét mint anyagiakban, mint kétkezi munkában, mint a testvéri szeretet megmutatkozásában. Őszintén be kell vallanom –tudom, hogy itt vannak a kollégák püspök urak, esperes úr- de be kell vallanom, hogy sokat tanulhatok én az ipolyságiaktól. Amilyen szeretet itt megtapasztalok. Amilyen jóindulatot megtapasztalok a gyülekezet tagjaitól, hogy állandóan csak a jót mondják a másíkról. És amilyen támogatást megtapasztalok.... Úgy gondolom, hogy ezek után sok irigyem lesz, hogy ezt elmondtam. De az Istennek adok hálát, hogy egy ilyen drága gyüleke-

zetet találhattam itt Ipolyságon. És Istennek adok hálát az ő életükért, és kérem a mi Urunk áldását az ő életükre, hisz nélkűlük itt most semmi nem lenne. Ez egy közösségi munka. Össze kellett fognunk, kellett bízunk és nem is kevésé. Egy titkot még engedjek meg, hogy had áruljak el, hogy mennyi pénzzel kezdtük. 60 000 korona, vagyis 2000 €. El tudják képzelni, hogy Isten azt a kis magocskát, 2000 eurót így megáldotta, hogy most 161 ezer eurót fizettünk ki. Bizonyára a könyvelésbe meg lehetne nézni, hogy honnan van, de így vizsgálódolva: nem tudom. Nem tudom az Istennek megköszönni azt a sok jót ahogy mindig amikor elakadtunk újra és újra adott támogatókat akár Hollandiából akár más vidékről is: Németországból, Magyarországból, Szlovákiából. Nagy az Istennek a hatalma és sokszor nagyon piciny dolgon múlik új adomány érkezése.

Biztatásul még had mondjak el egy dolgot. A Parakletos Könyvesház jóvoltából -akik szintén itt vannak és szeretettel köszöntöm Önöket, titeket- egy gyermekkönyv csomagot kaphattunk és írták, hogy meg kellene köszönni a Holland Testvéreknek. Hát én írtam. Angolul kellett írni -én nem tudok angolul, a feleségem tud angolul. Megírtam magyarul; egy oldal. Feleségem nézi. Egy oldal?! Három négy mondat; minnek annyit fordítani, egész életrajzod leírod? Mondom hát építkezünk hátha valaki esetleg segít. Lefordította én elküldtem, s nem sokkal később jön Albert Heldoornak a levele, hogy Holland fiatalok jönének Szlovákiába nyári szünetben két hétre, szívesen segítenének a templom építésében. Ők rakták le a parókián az összes faburkolatot. Természetesen ők vették meg az anyagot is hozzá és ők támogatták az ittlétüket is. Ilyen kicsi dolgokon múltott sokszor a támogatás. De az Isten hatalmas és nagy és lehet tovább menni.

Mit is mondhatnék ezután, minthogy hálát adok Istennek a megtartatásunkért, és a növekedésért. Az áldásokért amiket az Ő kezéből vettünk.

A jövőre nézve pedig egyetlen reményünk van, az pedig Isten ígérete: „Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobbodat, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!” Ézsaiás 41,13

Egyetlen kívánságom, hogy az Úr vezetését tapasztalva folytathassuk tovább a megkezdett utat és illeszkedhessünk bele az Ő tervébe, az Isten dicsőségére, hogy amint a versben is elhangzott sokan ismerjék meg Megváltó Urunkat, az Ő gazdagságát, megváltását.

A beszámoló után, Oros Zoltán, a gyülekezet gondnoka köszönte meg a támogatóknak a segítségét:

Tisztelt ünneplő közösség! Főtiszteletű püspök urak! Nagytiszteletű esperes úr! Nagytiszteletű lelkész urak, lelkész nők! Pani farárka! Államtitkár úr! Polgármester úr! Városi képviselő testület! Kedves meghívottak! Kedves jelenlévők! Engedjék meg, hogy nagy szeretettel köszöntsem Önöket ezen az ünnepi alkalmon amikor a gyülekezet hat évi következetes munkája után itt egybegyűlhettünk. A modern kor kísértései, a munkahelyek hiánya városunkban a mi gyülekezetünk létszámára is kedvezőtlenül hatott. Azonban ez a minden igényt kielégítő gyülekezeti központ reményeink szerint hozzásegít majd egyházközségünk gyarapodásához. Fontos számunkra, hogy Kuczy Lajos lelkipásztor kezdeti elképzelésének megfelelően templomunknak regionális missziós szerepe kell, hogy legyen, s ennek értelmében a széles környéken hangoztatni tudjuk a megbékélés, a hit a szeretet igéjét és Isten hívó szavát. A fejlődő hitélet, a ma felszentelt templom egyúttal méltó emléket állít azon gyülekezetalapító testvéreinknek is, akik e mai örömteli eseményt már nem ünnepelhetik meg körünkben. Az ökumenizmus jegyében szeretném megemlíteni és megköszönni a katolikus és evangélikus hittestvéreinknek, barátainknak az áldozatos munkáját is. Szeretnék ez alkalomból az erkölcsi és anyagi támogatásért köszönetet mondani a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházunknak képviselőinek, püspökeinknek, külföldi támogatóinknak, mint például a németországi GAW protestáns segélyalapnak, Evangelische Kirche im Rheinland evangélikus segélyszervezetnek, Stichting hulp-oost Europa holland alapítványnak, Almerei és a De Oase holland gyülekezeteknek, a magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériumának és az Igazságügyi Minisztériumának a Magyar Református Nőszövetségnek, Illyés közalapítványnak, Szülőföld Alapnak, a váci és perócsényi testvérgyülekezeteinknek, továbbá Veresegyház Város Önkormányzatának és nem utolsó sorban Csík György, tanyi lelkipásztornak áldozatos munkájáért és közbenjárását a németországi Bielefeldi Béthel Alapítványnál. Utoljára, de nem utolsó sorban szeretném megköszönni az ipoly-sági gyülekezet tagjainak áldozatos munkáját. Szeretnék köszönetet mondani továbbá az Ipoly-sági Önkormányzatnak hosszú évek önzetlen támogatásáért, az ipoly-sági evangélikus gyülekezetnek, természetesen az összes magyarországi és szlovákiai gyülekezetnek, szervezeteknek és magánszemélyeknek. Egy dolgot azonban nem szabad elfeledni, hogy Isten segítségével nélkül nem épülhetett volna meg ez a templom, tehát egyedül Istené a dicsőség. Köszönöm.

A köszönetmondás után következtek az ünnepi köszöntések. A sort Fónagy Miklós, a Vác-felsővárosi testvérgyülekezetünk volt lelkésze kezdte.

Főtiszteletű püspök úr, szeretett testvérek, kedves gyülekezet! Szívem szerint csatlakozom ahhoz az életérzéshez, amit püspök úr megfogalmazott az igehirdetése bevezetőjében. Kevés az emberi szó ahhoz, hogy igazában elmondjam mert az én szavaim kevesek ahhoz, hogy el tudjam mondani amit érzek. Csordultig van a szívem hálaadással, és igaz örömmel. Ezelőtt mintegy húsz évvel kicsit több mint húsz esztendővel megkeresett az ipolysági gyülekezet akkori lelkipásztora -én az észak-pesti egyházmegyének voltam akkor az esperese- és elmondta, hogy mi a helyzet a határon túl ezzel a maroknyi kis közösséggel. Elmondta, hogy van egy álma, templomot kellene építeni Ipolyságon. Aztán kiderült, hogy az álom megvalósítása előtt sokkal több az akadály mint a lehetőség. Én természetesen örömmel álltam az ügyük mellé, de ez elvi melléállás volt, a jó szándék melléállása ami sok évvel később válhatott aztán valóra. Az én utam az ipolysági gyülekezet egyik magyarországi testvérgyülekezetébe vezetett Vác-felsővárosban lettem 2000-ben lelkipásztor és amikor Izsmán Jónás került ide a gyülekezetbe onnantól kezdve évente rendszereséggel látogattuk egymást és így szemtanúi, együtt örvendezői, imádságos közösségben lehettünk a templomépítés ügyének. Nagyon jól emlékszem amikor még csak a kopasz falak álltak. Itt voltunk egy autóbusznyi néppel Vácról és az ebéd után az ipolysági testvérekkel együtt ide jöttünk be a falak közé. A szabad ég alatt olyan boldogan énekeltük a zsoltárt, hogy az fantasztikus. Aztán a következő évben már fedél is volt bukdácsoltunk itt az építőanyagok és a belső állványok között de már volt akkor szószerék és voltak padok meg mindenféle lehetőség és mi már benne láttuk az alkatrészekbe az Isten házát. És most tele van a szívem hálaadással, milyen csoda az Isten gondoskodó szeretete. És ebben a hálaadásban osztozik most az a Nőszövetség is amit a gondnok úr emlegetett, amelyik apró pénzekből, az özvegyasszonyok két fillérjéből egymillió forintot adakozott össze, hogy hozzájáruljon a templomuk felépüléséhez. Megkértek -feleségem volt akkor az országos titkár és Dr. Pásztor Jánosné a Nőszövetség akkori elnöke- mind a ketten megkértek, hogy adjam át áldáskívánásukat, szeretetüket. Feleségem itt van Pásztor Jánosné sajnos beteg nem tudott eljönni de imádságos szívvel ő is osztozik az ipolysági gyülekezet örömeiben. Szeretett testvéreim, kértem Istent, hogy ő mutassa meg, hogy milyen igével kérjek áldást, és egy különös ígét kaptam a Jelenések könyve 14-ik fejezetéből, egyetlen igevers: „Láttam, hogy egy angyal repül át az ég közepén, az örök evangélium

volt nála, és hirdette azoknak akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek és hatalmas hangon így szólt: féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget. Imádjátok azt aki teremtette az eget és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”

Felépült a templom. Az eddig elhangzottakból az a hang erősödött ki, hogy egyedül Istené a dicsőség. És én azért vagyok sokszorosan boldog mert az az ige amit kaptam, igazában kaptam, őszintén mondom, nem én kerestem, ugyanerről szól. Három dolgot helyez a gyülekezet szívére: féljétek az Istent, adjatok dicsőséget az Istennek és imádjátok az Istent. A legszebb, legősibb, a legkifejezőbb reformátori gondolat, amit a gondnok úr az imént már elmondott had idézzem latinul: Soli Deo gloria! Egyedül Istené a dicsőség. Ezt szedte versbe Ráday Pál, az énekeskönyvünk egyik csodás dicséretében. Egy versét had idézzem befejezésül: „Meghódol lelkem tenéked, nagy Felség, Szentháromságban ki vagy egy Istenség. Csak téged illet minden tisztesség, Mert téged ural az egész föld s ég.” Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Borsi Attila, a Vác-felsővárosi testvérgyülekezetünk jelenlegi lelkészének a köszöntése: Főtiszteletű püspök urak, nagytiszteletű esperes urak, államtitkár úr, polgármester úr, nagytiszteletű lelkipásztorok és hölgyek. Amikor készültünk a Vác-felsővárosi gyülekezetben arra, hogy jövünk erre a megtisztelő alkalomra, akkor természetesen az a gondolat megfogalmazódott bennem, hogy meg kell szólalnom és templomszentelés kapcsán eszembe jutott az a mondat amit reformációnk korában 1525-ben Luther Márton kérdez Erasmustól amikor az akaratról vitáznak, -talán a kollégáknak ismerős- de Erasmus egyház az az egyház amiről te beszélsz. Templomszentelésekor mindig nagyon fontos megkérdezni, hogy az az egyház aminek ez a templom épült, az az egyház amelynek azok akik ebbe a templomba eljönnek tagjai. Miért s milyen céllal érkeznek erre a helyre. Sokan történeteikben elmondták már miért. Lelki épülésre, vigasztalás keresésre, bátorításra, arra, hogy reménységet találjanak keresztyén emberként. Leszakított nemzeti test tagjaként ezen a részen. Arra, hogy az Istenüket magasztalják. De ehhez egy dologra azért mégis csak szükség van: Az Isten ígéjére. Tudjuk, mi reformátusok és ebben protestáns testvéreinkkel egyek vagyunk, hogy a reformáció kora óta az Isten ígéje és annak hirdetése elengedhetetlen szüksége annak az istentiszteleti alkalomnak amelyen a gyülekezet együtt van. És azért tartom ezt fontosnak az örvendező gyülekezetnek elmondani, mert figyelmesen hallgattam ennek a templom építésének történetét, figyelmesen hallgattam, ennek a gyülekezetnek a történetét, lévén nem ipolysági még csak nem is Váchoz közeli

és lépten-nyomon az az érzésem támadt ahogy hallgattam ezeket a történeteket, hogy mindig történt valami novum. Mindig volt valami új. Amikor megállt a régi, kezdődött valami egészen más valami egészen új. És az is kiderült ezekből a történetekből hogy az egészen új az akkor és úgy kezdődött el, amikor és ahogyan ez a nép, ez a közösség, kész volt és képes volt Isten igéjére hallgatni. Isten igéje amely ennek a templomnak is, az igehirdetésben, a szentírás olvasásában nagyon fontos része. Éppen ezért fogadja a gyülekezet nagy szeretettel a Vác-felsővárosi egyházközségnek az ajándékát, amelyben gondoltunk felvidéki kötődésre. És ez az ajándék nem más mint egy 1608-as Hanaui Bibliának a faksimile kiadása, a Szenczi Molnár Albert által javított Károli Biblia kiadásnak faksimile kiadása, fogadja a gyülekezet szeretettel, olvassa akár ezt, akár a modern fordítást és legyen valóban ahogyan mi mondjuk: Isten igéjének a hirdetése, mindig Isten igéje, ebben a gyülekezetben.

Soltész Miklósnak, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium szociálpolitikáért felelős államtitkárának köszöntője:

Szeretett püspök atyák, kedves református testvérek, polgármester úr, tisztelt ünneplő gyülekezet. Katolikusként sokszor furcsán éreztem magam. Nem minthogyha nem jártam volna sok-sok hasonló ünnepségen; nem lett volna részem, sok-sok szépben az elmúlt évek során, ami mindenképpen azt üzenté számomra, hogy a kereszténység megőrzése, a kereszténység üzenete az valóban, -ahogy az több beszédben is elhangzott- nem néhány évtizedre, nem néhány évszázadra, hanem kétezer évre visszatekinthetően és remélhetőleg sok sok évszázadra előretékinthetően is, örök és állandó. Éppen ezért kedves Testvérek engedjék meg nekem, hogy fölolvassak egy kis könyvből egy történetet. Talán, -és így tudom- református, evangélikus és katolikus testvérek is sokat forgatják, ismerik is Bruno Ferreronak a történeteit. Mindennapokból csen el egy egy gondolatot és ad olyan üzenetet mindannyiunknak, ami példás és fontos.

„Egy szerzetes leült egy meditálni egy patak partjára. Amikor kinyitotta a szemét, egy skorpiót pillantott meg. Az állat beleesett a vízbe és kétségbeesetten kapálózott, hogy ne pusztuljon el. A szerzetes megszánta és benyúlt a vízbe, megfogta a skorpiót és kitette a víz partjára. Az állat hirtelen megfordult és viszonzásul jól belecsípett a szerzetesbe. A szerzetes ismét meditálni kezdett, amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy a skorpió megint beleesett a vízbe és minden erejével kapálózik. Másodszor is kimentette és a skorpió ez alkalommal is megmarta megmentőjét, olyan erősen, hogy a szerzetes felordított a fájda-

lomban. A dolog harmadszor is megisméltődött. A szerzetesnek már könnyek gyűltek a szemébe a kegyetlen csípésektől. Egy paraszt ember, aki végignézte az egész jelenetet így szólt hozzá: - Miért segítesz újra meg újra ezen a nyomorult teremtményen, aki a helyett, hogy hálás lenne, fájdalmat okoz neked? - Mindketten a magunk természetét követjük - válaszolta a szerzetes. - A skorpió arra született, hogy csípjén, én pedig arra, hogy irtalmat gyakoroljak.”

Kedves Testvérek! Azt gondolom amikor elindult az a küzdelem amelynek történetét itt hallottuk, amelynek az eredményét itt láthatjuk, sokan gondolhatták úgy, hogy miért kell minden pillanatban küzdeni, mért kell azért a néhány tucat, néhány száz hívőért mindent megtenni. És hogyha megnézzük és meglátjuk ennek az építkezésnek, templomnak, gyülekezeti háznak a történetét és utána a csodás épületet, akkor mégiscsak azt kell mondanunk, hogy azoknak volt igazuk, akik először is, másodszor is, harmadszor is, sokadszor is belefogtak és küszködtek, hogy végrehajtsák ezt a művet. Püspök úr beszélt és nagyon örültem neki nem beszéltünk össze, arról az erkölcsi rombolásról, ami sokszor Európából vagy a világ különböző részeiből érkezik hozzánk. Én hiszem és biztos vagyok benne, hogy Közép-Európában élő nemzetek, legyenek azok magyarok, szlovákok, lengyelek, horvátok, és mások is, mind mind kereszténységük révén, igenis bizonyíthatják azt, hogy Isten szeret minket. Bizonyíthatják azt, hogy kereszténységük -legyen az református, legyen az evangélikus vagy katolikus- segítségével és erejével, meg tudjuk állítani azt az erkölcsi rombolást, azt az érthetetlen istentelenséget, amely népeinket és nem csak népeinket, hanem egész Európát támadják minden felől. Én hiszem azt, hogy egy gyülekezet, hogyha nagyon akarja, és az itteni bizonyította is, az ipolysági, akkor igenis, az a sok-sok ember, aki összefog, ilyen védőbástyává válik. Hiszem azt, hogy az ő munkájuk, az ő hitük, Istenszeretetük, az igenis fölmutatja azt, hogy van más érték is mint amit sokszor egyes médiában egyes üzeneteken keresztül próbálnak a társadalomnak a mélyére a fiataloknak a lelkébe beleásni. Én ezért is örültem ennek a meghívásnak, és ezért is örülök annak, hogy itt lehetek önök között. Én köszönöm mindenkinek, legyenek azok tervezők, legyenek azok munkások, építők, a legkisebb felajánló és a legnagyobb adakozónak is, hogy megtették ezt a támogatást. Bástyát építettek, a hitnek a bástyáját és higgyék el, hosszú távon ez meg fog térülni. Én biztos vagyok benne, hogy nemzeteink, így a magyarság is, ebben nagyon sokat tett és fog is tenni, hogy ezt az erkölcsi pusztítást amit próbálnak ránk erőltetni védőbástyaként megőrizzük. Tisztelt megjelentek, tisztelet ünneplők, engedjék meg, hogy befejezésül felolvassam Orbán Viktor miniszterelnök úrnak Önöknek írott levelét.

MINISZTERELNÖK

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet!

Az a közösség, amelyik házszentelésre készül, erős és biztos alapokkal rendelkezik. Erős, hiszen nemcsak számot vetett a hiányaival, hanem pótolni is akarta azokat. Biztos alapokkal rendelkezik, hiszen megingathatatlan a Gondviselőbe vetett hite, s ennek ajándékképpen megkapta Istentől a munka elvégzéséhez szükséges lelkierőt éppúgy, mint az anyagi javakat. S mindeközben előre is tekint: bízik a következő generációkban, hogy az építők nyomdokain haladva, a jövőben is étellel töltik meg a falakat.

Örömmel és Isten iránti hálával gondolok arra, hogy az Önöké ilyen erős, építő közösség. Hálás vagyok, hogy hitük és összetartozásuk gyülekezeti központot hozott létre, melyben egyszerre dicsőíthetik a Mindenhatót, és hirdethetik énekkel és imádsággal, hogy magyarul gondolkodnak. Az egész nemzet nevében köszönöm, hogy felépítették, és mostantól megvédik a kereszténységnek és a magyarságnak ezt az új bástyáját.

Engedjék meg, hogy osztozzam hálaadásukban, melyet az új gyülekezeti központ felszenteléséért éreznek. Kívánom, hogy erre az épületre is igaz legyen Isten ígérete: „Kiválasztottam és megszenteltem ezt a házat, azért itt lesz a nevem örökké, itt lesz a szemem és a szívem is mindenkor.”

Budapest, 2014. szeptember 28.

Üdvözléttel:

Orbán Viktor

Végezetül pedig Lówy János, városunk polgármestere köszöntött minket: Tisztelet ünneplő gyülekezet, hölgyek és urak! Ebben az évben ünnepli Ipolyság városa 777-ik évfordulóját. Ez alatt az időszak alatt több száz éven keresztül nagyon sok történelmi esemény történt városunkban. Ez a mai esemény is ez, történelmi pillanat, amikor kis református templomot avatunk. Ez nemcsak a református hitközség gyülekezetének az ünnepe, hanem a városunk ünnepe is, mivel

egy új intézménnyel, egy új csodálatos épülettel bővült ennek a szép városnak a profilja. Ki szeretném használni a pillanatot és meg szeretném köszönni azt az odaadó segítséget, bármilyen formában is, hogy ez a gyönyörű intézmény megépülhetett. Én kívánok ennek az épületnek örökkévalóságot. Kívánom azt, hogy örökké szolgálja azt a célt amely célból felépült.

A 397 énekünk első versszakának eléneklése után, Fazekas László a végzős teológusokat bocsátotta ki szolgálatra.

Ifjú testvéreim, ünneplő keresztyén gyülekezet, Istennek igéjét olvasom amely írva van Pál apostolnak a Timóteusnak írott első levele 6-ik részében a 12-ik versben ekképpen: „Harcold meg a hitnek szép harcát.” Ennyi a felolvasott ige.

Kedves Testvéreim, ünneplő keresztyén gyülekezet! Egy áldott, szent és megtisztelő kötelességemnek kell eleget tennem, most ez alkalommal. És nagyon örülök annak, hogy az ipolysági gyülekezet, annak vezetősége lehetőséget adott arra, hogy három testvérünket gyülekezeti szolgálatra kibocsássam. Az egyik Csobolyó Eszter, ki a dunavarsányi gyülekezetben szolgál már. Palást nélküli szolgálatot végez, de itt fejezte be a tanulmányait a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karán és Kalocsai Tamás és Lőrincz Gábor, akik ebben az esztendőben fejezték be szintén a Selye János Egyetem Református Teológiai Karán tanulmányaikat, és abszolválták az első lelkész-képesítő vizsgát. Most itt állhatnak és szeretném majd rájuk adni a szolgálati palástot. Csobolyó Eszter nőtestvérünkre a Duna-melléki Egyházkerület püspökének, Szabó Istvánnak az engedélyével teszem majd a palástot. Ez is egy csodálatos alkalom, mert kifejezi a mi egységünket itt a Kárpát medencében, hogy mi reformátusok itt összetartozunk. És hála Istennek 2009 május 22-e óta, egy egyházba tartozónak tudjuk magunkat. Ehhez mi 2011-ben csatlakoztunk. És itt elhangzott már az ipolysági gyülekezet életével kapcsolatosan az, hogy mennyi harcon keresztül jutott el most ide az ipolysági gyülekezet, s bizony azt is el kell mondani, hogy a gyülekezetek életében ott vannak, ott vagyunk mi személyek -egyének akik úgyszintén megharcoljuk a magunk harcát. Talán

most azt gondoljátok, hogy egy harcos időszak van mögöttetek. Erre talán nőtestvérem el tudja azt is mondani, vagy most a fületekbe súgni, hogy továbbra is harcról lesz szó. Mert lehet, hogy valaki azt hiszi, hogy befejezte teológiai tanulmányait, vége a vizsgázások időszakának és végre egyenesbe került az élete, révbe értetek, mert itten most vállatokra kerül a palást. És ez a kibocsátás, most már egyenes utat biztosít mindenki számára ebben az életben. Nem akarok senkit sem elszomorítani, de Pál apostol Timóteusnak is azt írja, hogy harcold meg a hitnek szép harcát. Mert a teológia elefántcsont tornyából most a harc mezejére léptek. Miért is írja Pál apostol azt, hogy harcoljátok meg a hitnek szép harcát. Nem olvastam fel készakarva az ezt a verset megelőző verset és az azt követő verset, ahol Pál apostol azt mondja: „De te ó Istennek embere, ezeket kerüld, hanem kövesd az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a a békességes tűrést és a szelídséget.” Ezt követni, ezt tenni egy olyan kihívás mindenki életében amely komolyan megpróbálja az embert. Követni az igazságot egy olyan világban ahol rengeteg az igazságtalanság. Követni az istenfélelmet ott, ahol a világ is úgy érezzük, hogy Isten nélkül akar élni. Bár említettem az igehirdetésben is, hogy nagyon sokan nyugaton is, keleti országokban azt érzik és azt tapasztalják, hogy a keresztyénség fellendült. De mi mindannyian érezzük, hogy naponként mennyi sok istentelenséggel találkozunk. Követni a hitet oly nehéz amikor szembesülünk a hitetlenséggel. Vagy szeretetben járni, békességet munkálni és békességes tűréssel átélni a mindennapokat. Szelídek maradni, ahol sokszor ököl ököltre csap. Én úgy gondolom, hogy a harc nem ért véget, sőt egyre jobban fel kell vértetni magunkat arra, hogy ezt a harcot meg tudjuk harcolni mert nem test és vér ellen van itt tusakodásunk, hanem a világ fejedelemségének, hatalmasságainak világbíróival szemben kell harcolnunk. És azt szoktam mondani, hogy a megtért ember élete csatatérré válik. Én úgy gondolom, hogy a szolgálatot komolyan vevő hívő ember élete, így a ti életetek is csatatérré válik és csatatérré fog válni. Mert mivel fogtok szembenézni? Én úgy gondolom, hogy eleve a segédlelkészi évek, s nőtestvérünk ezt bizonyíthatja nagyon komoly harcot jelentenek. Amikor meg kell küzdeni minden egyes lélekért, akik problémákkal küszködnek. Akik várják azt, hogy valahogyan felszabadulhassanak, hogy valaki utat mutasson nekik, ezt mindet végig kell harcolni. Meg kell küzdeni minden egyes gyermekért, minden egyes hívőért, minden egyes fiatalért, felnőttekért és öregekért egyaránt. Ezért mondja Pál apostol most, hogy harcold meg a hitnek szép harcát. Ne csak a harcra gondoljunk, hanem arra is, hogy szép harcról beszél az apostol. Miért mondja szép harcnak a hitnek harcát? Én úgy gondolom azért mert eleve világos, hogy ki győz. És ez olyan reménységgel töltheti el az embert, amikor valaki a szolgálat mezejére lép. Nekünk győztes Urunk van, egyértelmű, hogy mi győzünk. Lehet, hogy lesznek bukások. Lehet, hogy lesznek nehézségek, lehet, hogy valamikor

azt érezzük, hogy úgy elestünk, hogy innen már nem bírunk felállni. De Jézus azt mondja, hogy nékem adatott minden hatalom mennyen és földön és én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. És ez a mi bizonyosságunk. És ebben a bizonyosságban élve, bátran mehetek felemelt fővel és végezhetitek azt a szolgálatot, amit Isten reátok bízott és amihez biztos vagyok benne, megadja az erőt, megadja kitartást, megadja a helyes látást és ha csak mindig a következő lépést is mutatja meg, akkor is bátran kell előre indulni és menetelni. Isten ehhez adjon nektek erőt, kegyelemet, békességet és szeretet.

A teológusokat a következő áldásmondással bocsátotta ki:
A minden kegyelemnek Istene, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Jézus Krisztusban, tegyen titeket erősekké, szilárdakká, állhatatosakká a hitben és szolgálataitok teljesítésében. Övé a dicsőség örökkön örökké Ámen.

Az alkalmon egy külön persely volt elhelyezve az bajba jutott kárpátaljai testvérek megsegítésére, amire az ünneplő közösség 420,46 € összegben adakozott.

Azt ünnepi istentisztelet szeretetvendégséggel zárult. Istennek adunk hálát az Ő jóságáért és kegyelméért. Soli Deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség.

Végezetül a teljesség igénye nélkül szeretnénk köszönetet mondani azon cégeknek, akik segítségével megépülhetett gyülekezeti központunk.

Nemcsok István
Nemcsok László
M&M elektro
Buzás László
Buzás Árpád
Marton János
ROLMAL - Kovács Roland
Matyó László
Juhász János
Vörös János
Mixi-Servis
Gejza Gúdor
Dulai Tibor
Duhay - Duhony Ladislav
Baksa István
Papp László

2008

2009

2011

Bent: Szobák elfalazása,
villany

2012

2013

2014

Fazekas László, Szücs Zoltán, Kiss Pál

Oros Zoltán, Soltész Miklós, Lőwy János

Gyülekezeti alkalmaink

- » Istentisztelet minden vasárnap 11.00 órai kezdettel.
- » Ifjúsági istentisztelet minden hónap első vasárnapján 11.00 órai kezdettel.
- » Imaóra minden vasárnap 14.00 órakor a parókián.
- » Bibliaóra csütörtökönként 17.00 órától a parókián.
- » Agapé bibliaóra minden hónap első csütörtökjén 17.00 órától a parókián. (Rövidebb és beszélgetéssel egybekötött bibliaóra.)
- » Hittanok:

Hétfő: 13.00 Pongrácz Lajos Alapiskola (7)

13.50 Pongrácz Lajos Alapiskola (3)

14.35 Kt (2)

Csütörtök 13.50 Fegyverneki Ferenc Egyházi Alapiskola (3)

Péntek: 13.20 Ipolyszakállos (9)

(A zárójelben a hittanra járó gyermekek száma található.)

Az Ipolysági Református Egyházközség folyószámlája: 0028611663/0900
Adományait, illetve az egyházfenntartási járulékot az istentiszteleti alkalmak előtt vagy a fenti számlaszámra juttathatják el.

A lap megjelenését Oros Zoltán támogatta.

Cím: Izsmán Jónás, ul. Mórica Zsigmonda 936 01 Šahy; Tel.: 0904-941-236 email: izsmanjonas@gmail.com web: ipolysag.reformatus.sk